

41 Trøndelagsutstillingen

41 Trøndelagsutstillingen

Jeg er over 60 år, kunstner og jobber med leire. Som barn var leire godt å leke med, forme – nå er det mitt yrke. Store deler av landet vårt er tuftet på leire. Trøndelag og Trondheim spesielt! Da jeg vokste opp var det flere teglverk her i regionen. Selv jobbet jeg på Innherred Teglverk, Verdal, på 70-tallet. I Trondheim hadde vi Baklandet teglverk og Strinden teglverk. Her ble leira hentet fra nærområdet, formet og brent. Murstein, tak-panner og drenerør til bygg og anlegg ble produsert. Murstein fra Strinden teglverk ble benyttet til grunnmurer over store deler av Trøndelag. Dette var to viktige arbeidsplasser i byen som ble lagt ned på 1960- og 70-tallet. Strinden teglverk måtte innstille driften mot slutten av 1960-årene selv om de hadde en positiv produksjon. Grunnen var at eiendomsprisene hadde økt og gjorde området attraktivt for husbygging. Ikke ulikt det vi opplever i Trondheim i dag. I dag henter jeg selv min blåleire på Lade der maskinene graver dypt for å kunne fundamentere nye boliger. Leire er en mineralsk substans, hovedsakelig bestående av vannholdige aluminiumsilikater. Stoffet blir plastisk i fuktig tilstand og lar seg fantastisk forme. Dannelsen av leire fant sted da smeltevannet etter istiden førte store mengder nedbrutte, finkelte klippearter med seg. Ved denne naturlige slemning av mineralene ble de enkelte partikler slipt ned til veldig fine kornstørrelser, og det er nettopp dette som gir leira dens karakter: Evnen til å formes og dreies. Jeg elsker å kna i leira – kjenne motstanden og muligheter som leira inviterer til. Jeg trykker og presser – lar spontaniteten komme til uttrykk samtidig som jeg besitter den kontrollen jeg ønsker. Poesien i leira er hva jeg ønsker å formidle til betrakteren. Med blåleire fra Lade har jeg formet mine «landskap» – de er brent på 1040 grader.

*Brit Dyrnes
«Landskap 1-4», 2016*

HVA SKJER, TRØNDELAG?

Det var spørsmålet vi stilte oss selv, Tore Reisch, Lena Sokki og jeg, Beathe C. Rønning, i juryen for Trøndelagsutstillingen 2017. Vi visste det skjulte seg kunstneriske skatter her i Trøndelag og med tilknytning til dette fylket, men hvordan skulle vi få de beste til å søke? For kunstnere er jo folk som alle andre: Har de fått avslag tre ganger, regner de med at Trøndelagsutstillingen ikke er et rom for dem, men et rom for «de unge», et rom for «de dekorative» eller et rom for «tegnerne». I disse anførselstegnene kan hva som helst settes inn. Dette skjer også selv om kunstnerne vet at juryene skifter hvert annet år. Det er en menneskelig reaksjon å slutte å banke på dører som virker lukket og låst.

Men Trøndelagsutstillingen inntar en svært fleksibel form, den er nærmest et sirkustelt i stretchstoff med barduner av strikk! Teltåpningen kan vende mot syd eller øst fra år til år. Formen skapes av disse elementene: De innsendte verkene, de som sitter i juryen, de som drifter produksjonen, lokalene som er til rådighet og mottagelsen blant publikum og presse. Det er dette som er så spennende ved en slik utstilling. Alt kan skje. Alt – kanskje bortsett fra en minimalistisk, kuratert utstilling med tydelig tematikk. Akkurat det er det heldigvis noen andre som tar seg av.

Vi ble enige om å endre utlysningsteksten, i håp om å få enda flere til å søke og med større variasjon, både i alder og teknikk:

«Det er viktigere enn noensinne å vise det rike mangfoldet i det offentlige rom. Kunstner over 80 år, vi savner stemmen din! Ring hvis du trenger hjelp til søknaden. Kunstner over 60 år, hva jobber du med nå? Kunstner over 40 år, vi trenger din fortsatt friske erfaring. Kunstner over 30 år, vis oss hvordan Trøndelag også er. Kunstner under 30 år, du er jokeren, vårt håp. Jobber du med akvarell, film, folk, foto, garn, glitter, grafikk? Installasjon, maleri, performance? Tanker, tegning, tekst, trær, steiner? Noe helt annet? Uansett trenger vi å se din kunstneriske oppmerksomhet. Måter å se på, som John Berger ville sagt det. Bare slik kan vi sette sammen Trøndelagsutstillingen 2017, så den blir relevant.»

Søkermassen økte med 20%, viste større variasjon enn før og var av høy kvalitet. Utstillingen vokste ut av materialet vi hadde tilgang på, og alt som kom med holder høy kvalitet, men det gjør også mye av det som ikke kom med! For etter hvert blir utstillingen en enhet i seg selv, som ikke har plass til enda et stort maleri, eller mer i fargen blå.

Slike landsdelsutstillinger er del av en større tradisjon med bl.a. Nordnorsken, Vestlandsutstillingen og Sørlandsutstillingen. De har det til felles at kritikerne gjerne møter dem med blaserte skuldertrekk og at publikum flokker til dem. De har ofte blitt kritisert for å være etterlevninger fra gamle dager (les: Tiden før internett). Og som utstillingshelhet: Ufokuserte ytringer fra den gang verden var mindre globalisert og mer geografisk betinget.

Sent på 1990-tallet, da internett ble en del av hverdagen, kom man ikke unna den kjente frasen «act local, think global». Den ble brukt om alt fra kunst til miljø, men hadde opprinnelse i skotske Patrick Geddes tanker om byplanlegging fra starten av 1900-tallet. På tross av denne frasens anerkjennelse av det lokale, gikk stadig flere med en følelse av at det internasjonale – det som var bra – det var et annet sted. Slik dyrkes samtidig selvforakt og forakt for stedet man kjenner. Kunsten skapes der kunstneren er, med den kroppen og historien kunstneren har og de materialene som er til rådighet.

Patrick Geddes tanker er interessante: Han snakket om byplanlegging «i aktiv sympati med det karakteristiske ved livet på det angjeldende sted.»

Umiddelbart tenker jeg på de tapte enkelthanskene Barbro Maria Tiller systematisk har plukket med seg fra fortauene i Trondheim, og som nå danner den store, fingerflettede og sammensydde O-en med en diameter på to og en halv meter i Trøndelagsutstillingens midtre sal. Jeg tenker på den samba-akkompagnerte animasjonen av Ismael Sanz-Pena, satt sammen av tusenvis av bilder fra Nidarosdomens fasade og som gir liv til de alvorlige steinskulpturene, uten andre grep enn å sette dem i spill med hverandre. Men jeg tenker også på

det unge mennesket jeg håper kommer fra Ytre Namdal, og som kan fascineres over kritikerprisvinner Randi Annie Strands videoverk *Arabesk* som vises ut gjennom fasaden hele døgnet. Dette mennesket kan godt se opp til andre, mer globale stjerner på den kulturelle himmelskjermer sin, men vil føle lettelse over at en kunstner født i samme lille bygd som seg selv, har laget dette fantastiske verket, og kan finne håp i det for sin egen framtid. Vi er ved kjernen: «det karakteristiske ved livet på det angjeldende sted». Dette er ikke småting.

Nå står vi midt i denne ferske samtida, der nesten alle er digitalt overbelastet av bilder fra hele verden og samtidig lengter etter forankring og nærvær av noe som ikke er skapt med algoritmer på en server et sted i verden.

Petter Buhagens to skulpturer av de blå hendene peker nettopp på denne dobbeltvirkeligheten vi lever i. De benytter seg av algoritmene, men fokuserer tilbake på kroppen og bevegelsen i hånda – hvordan vi scroller og hvordan vi forstørker bilder på en mobilskjerm. Vi trenger også Jørn Tore Egseths nøkterne og militærgrønne beskyttelsesmodul, hvor vi kan stå under og få litt fred.

Vi lengter etter Erlend Leirdals sammenspikrede treplanker i skulpturen *Exit*, den som ser så tilfeldig og ubehjelpelig ut, men allikevel ikke. Algoritmene kunne ikke vært lenger unna, men det menneskelige blikket for komposisjon, det er der. Vi nyter å hvile oss i Brit Dyrnes' kunnskap om den lokale leira, og hennes blikk på den som stoff og ikke bare som materiale til å lage noe annet av. Vi trekkes mot den lette vårfølelsen i Solrunn Rones' abstrakte maleri som overraskende nok heter *Høst II*. Ingen datamaskin ville kalle et slikt bilde for høst, bare et menneske. Vi som ser blir tvunget til å tenke over vår egen fargemessige algoritme for høst, hvordan vi standardiserer og fjerner vårt eget nærvær fra det som finnes og følelsen det gir.

Dette var bare kvartparten av de gode verkene som nå fyller Trøndelag Senter for Samtidskunst.

Vi som står midt i karrieren har utsikt både oppover og nedover i generasjonene, vi ser at de yngste ofte eksperimenterer med det de eldste har holdt på med et helt liv og kanskje selv tenker er umoderne og uaktuelt for en utstilling som dette. Vi ville sette dem i tale med hverandre, og i kontrast til hverandre. Gjennom abstraksjonen og gløden snakker det følsomme gule hos Solrunn Rones (født 1951) med det naivfreske gule hos Eigil Forberg (født 1982).

Vi ville også at det stramme, konseptuelle skulle stå sammen med det ekspressive og det følsomme. Dette i kjærlighet til det kunsten handler om: Å gi mening til, og uttrykk for, forskjellige måter å være menneske på og å se verden på.

Takk til produsent og prosjektleder for Trøndelagsutstillingen, Anita Björklund og Rebeka Helena Blikstad for særdeles profesjonell og fleksibel organisering av alt fra møter, reiser, jursituasjoner og åpningsarrangement. Dette er ikke hverdagskost i norsk kunstliv.

Og tusen takk til kunstnerne som lot oss se.

*På vegne av juryen
Beathe C. Rønning*

MYE SKAPER MER!

Velkommen til den 41. Trøndelagsutstillingen, vår regions årlige mønstring av billedkunst. Utstillingens mål er å presentere på bredest mulig måte det som skjer på kunstscenen i dag, av kunstnere med tilknytning til landsdelen. Det er også en målsetning å vise utstillingen flere steder i Trøndelag, i tillegg til i Trondheim.

Trøndelagsutstillingen (TU) er én av fem landsdelsutstillinger i Norge og har kunstnerstyrt formidling som bærende prinsipp. Selve fundamentet er at absolutt alle kan søke og at juryen som velger ut hvem som deltar, alltid er profesjonelle billedkunstnere. Dette prinsippet er med på å forme utstillingens karakter, det gir den særegenheter og kvaliteter som vi mener har en nødvendig plass i kunstlandskapet.

TU eies av Trøndelag Bildende Kunstnere (TBK), mens Trøndelag Senter for Samtidskunst har siden starten i 1976 tatt seg av arbeid knyttet til administrasjon og produksjon. TBK sikrer den kunstfaglige kvaliteten i utstillingen ved at to av jurymedlemmene er en del av vårt eget Kunstfaglige råd. Den tredje kommer utenfra, men oppnevnes av rådet i felleskap. TBK har omlag 140 medlemmer og er en interesseorganisasjon for profesjonelle billedkunstnere. Som en av Norske billedkunstners distriktsorganisasjoner, jobber vi for å sikre den lokale forankringen og ivareta kunstnernes faglige, ideelle, økonomiske og sosiale rettigheter og interesser i vår region.

Fra kunstens ståsted er Trøndelag et område i utvikling med et veldig stort potensiale. Vårt ansvar og arbeid med å synliggjøre kunst og kunstnere er en prosess og en oppgave som tar tid. Med små, kontinuerlige steg har vi kommet langt på vei. Ved å ta plass, være synlig, tilstede og ta eierskap i vårt eget fagfelt, fortsetter vi å insistere på kunstnernes og kunstens selvsagte plass i samfunnet. Samarbeid både innad og på tvers av fagområder må applauderes. Det å sammen dra hverandre i positiv retning faller seg naturlig når man kjenner hverandre. Det kan utløse uante ringvirkninger – mye skaper mer!

TU er et viktig bidrag til kunstlivet i regionen og på grunn av sin brede appell er den svært godt besøkt. En av utstillingens hovedintensjoner er nettopp dette; å skape økt interesse for samtidskunst blant publikum. Det litt skremmende, men samtidig positivt og utfordrende med konseptet «Trøndelagsutstillingen», er at den er trygg, formfast og kjent samtidig som den hvert år er helt ukjent og splitter ny. Innenfor tradisjonens gjentakende rammer åpnes det rom og muligheter for det ukjente. Juryens arbeid med utvelgelse av kunstverk foregår tett opp mot utstillingsåpning og hvert år er det alltid like spennende for kunstnerne, jury og produksjonsansvarlige å se resultatet, helheten. For mange uetablerte kunstnere er deltakelse på TU en flott mulighet til å ta sitt første steg inn på kunstscenen, samtidig som det er en fin arena for de godt etablerte å vise frem hva de jobber med akkurat nå.

En stor takk til alle som har bidratt til å realisere Trøndelagsutstillingen 2017.

Med ønske om en tankevekkende kunstopplevelse,

Hilsen

Ellen Sofie Griegel

Styreleder i Trøndelag Bildende Kunstnere

WHAT DOES TRØNDELAGSUTSTILLINGEN WANT?

I

Om tilfellet Trøndelagsutstillingen florerer det mange meninger. Noen er fastsementert uten nubbesjanse til forandring, hverken i den ene eller den andre retningen. Noen skifter fra år til år, og man kan snakke med overbevisende styrke om hvordan den «dét året virkelig var en opplevelse» mens de husker godt det året da «den virkelig ikke levde opp til forventningene». Dette er, i hvert fall på papiret, et slags drømmescenario for enhver utstilling. Det er tross alt ikke noe problem at utstillinger diskuteres og at det menes noe om dem, snarere tvert imot: Dårlig besøk i kombinasjon med tilnærmet ingen respons kan gi en utstilling nådestøtet.

Hvilke forventninger man har, kan nettopp tjene som inngang her, nærmere bestemt fordi det finnes så mange potensielle innganger, alt etter hvilke forventninger man har. Men jeg vil forholde meg til tre, både av retoriske grunner og for ordens skyld (slik er også teksten strukturert: I tre deler). Utstillingen kan – med sin verksliste, der majoriteten av verkene er til salgs – anses som en mulighet for publikum til kanskje å få kjøpt et verk av en ukjent kunstner, eller et helt nytt verk som ingen har sett før, av en etablert favoritt. Det er tross alt nedfelt i regelverket her at ingen av verkene skal være stilt ut før – unntatt på avgangsutstillinger. Én innfallsvinkel er altså å se den som presentasjon av et nytt vareutvalg.

En annen innfallsvinkel kan være å stille med forventninger om at vi nå skal få se det nyeste, de nye impulsene, det som utfordrer og peker fremover. At den profesjonelle juryen har valgt verker som publikum kan ha forventninger til. Det er ikke mange år siden jeg leste en kritikk av Trøndelagsutstillingen som nettopp uttrykte skuffelse over at den fremstod som tilbakeskuende, at den altså ikke innfridde forventningene om å være en up-to-date utstilling.

En siste innfallsvinkel knytter seg til utstillingens representative karakter. Med en betegnelse som «Trøndelagsutstillingen» bærer hele evenementet denne visjonen om en kunstfaglig paraply: Et

varierende antall verker er utvalgt og samlet, og den eneste fellesnevneren er kunstnerens tilknytning til Trøndelag. Denne tilknytningen er selvfølgelig vanskelig å bestemme helt klart, noe vi ser også i årets verksliste, der kunstnerne plasseres regionalt med vidt forskjellige tilknytningshistorier: «Bachelorgrad fra KiT», «Bosatt i Trondheim», «Født og oppvokst i Bangsund i Namsos kommune», «Utvekslingsstudent i Trondheim 1999-2000» etc. etc.

II

Det som i alle tilfeller kan føre inn i en velkjent blindgate, er å se verkene som et konsept. Hver gang det har vært det minste tilløp til noe slikt, er det blitt kritisert for å virke ekskluderende, «smalt» eller rett og slett meningsløst, all den stund de innsendte verkene jo ikke har annet til felles enn regional tilknytning, samme år og samme jury.

Men som med alle utstillinger, oppstår det også her en følelse av helhet – eller mangel på sådan, selvfølgelig. I år er kanskje det første som slår en hvordan hele rommet, hele utstillingslokalet, er tatt i bruk. I Trondheim – det første stedet den omreisende utstillingen kan ses i år – er det enkelt og greit rommet som er brukt til maks effekt, uten at det verken virker overlesset eller kaotisk. Ved siden av inngangsdøren vises Randi Annie Strands (f. 1962) filmede bøker, der arkene blar seg selv inn og ut av nye intrikate, presise mønstre – et verk hun forøvrig mottok Kritikerprisen for i år.

Og ved dørterskelen suges man liksom inn av Markus Lanttos (f. 1973) veldige «Triumftrakt» i tre, en trakt hvis øye sikter rett mot ansiktet til den som akkurat har trådt inn. Bak denne, på den ene vertikale langveggen, henger Julie Ebbings (f.1985) omfangsrike verksamling «Kunstkanon, psykologen og selvportrettet», som blander tresnitt, tegning, MDF, papir og en brødfjøl. Et spisst, skarpt og kontrastfylt billedspråk som peker helt tilbake til mellomkrigstidens politiske tresnittkunstnere på begge sider av Atlanteren, men med portrettmotiver av samtidens midtnorske, kritikerroste mannlige kunstnere. Verksutvalget ruver over en og lader veggen av «mannlig

geni» med en besk ironi. Det var nok ikke uten grunn kunstneren poserte, forøvrig med de samme korslagte armene som en viss annen trøndermaler som er avbildet her, i Adresseavisen med uttalelsen «Sykt at ingen kvinnelige kunstnere er genierklært».

Slik Lanttos trakt effektivt sugde deg inn i første rom, danner Barbro Maria Tillers (f. 1953) «O» et slags hverdagslivets vortex i neste rom: Det som må være over tusen enkelthanser – nærmere bestemt mistede enkelthanser som kunstneren over flere år har funnet på gaten og samlet inn – er sydd sammen. Med flettede fingre holder hanskene i hverandre og spinner inn mot et stort (sort?) hull i midten (derav verksnavnet «O», kanskje?), og tekstil-installasjonen ligger som et omdreiningspunkt på gulvet – liksom i bevegelse.

Måten blikket kan lure oss på, hvordan vi innbiller oss hva vi ser og hva vi ikke ser, kan være utgangspunkt for Tobias Liljedahls (f. 1988) 3-kanals videoverk «Transport», et nydelig stille verk. Det står i sterk kontrast til Øyvind Novak Jenssens (f. 1988) kontante etsede kobberplate. Verket «Acid/Corrosion/Electricity/Mass-production/Metal/Heat/Human Energy/Natural Forces/Water» viser en nesten eksplosiv kromatropi. Det blå-grønne, rød-hvite kan i ett øyeblikk se ut som et nærbilde av perlemor, og i det neste som et psykedelisk bøyd maleri.

Et av utstillingens løyerligste verk er Ismael Sanz-Penas (f. 1985) klipping og lydsetting av et høyoppløselig foto av Nidarosdomens vestfront. Det tunge, «seriøse», aktverdige, stille, gotiske blir omgjort til noe østerlandsk, vitalt, fartsfylt, humørfyllt og festlig. Humoren får imidlertid en dreining inn mot det ekle, på kanten, med Hanna Fauskes (f. 1988) video «Søstersøster», en stilstudie av 1960/70-talls-interiører blandet til en uappetittlig marerittversjon av familiær hygiene.

Det er vanskelig ikke å sette Øyunn Hustveits (f. 1985) duse horisontlinje i verket «Der III» opp mot Heidi Kennedy Skjerves (f. 1954) «Parallell XII». Begge bærer nummererte, nokså vage titler. Begge

forandrer seg alt ettersom man nærmer seg eller trekker seg vekk. Begge forandrer seg etter at man blir klar over teknikken som her er benyttet. Skjerves bilde ser først ut som et ekspressivt verk utført med brede penselstrøk, for så å forvandles til et nitid, komplekst og fargebevisst tusjarbeid når man kommer på nært hold. Hustveits arbeid løser seg derimot nærmest opp når man kommer på nært hold, men fremstår som en tilnærmet fotografisk presis landskapsfiksering sett fra den andre enden av rommet.

Under Hustveits arbeid ligger fire brente leirformasjoner det er vanskelig å gjøre seg opp en mening om hva skal forestille – selv om titlene «Landskap 1 - 4» setter dem ytterligere i kontakt med verket over. I en kort, men nydelig konkret tekst som kunstneren Brit Dyrnes (f. 1955) formodentlig har sendt til juryen sammen med verkene, beskrives forekomsten og bruken av leire og utfasingen av leireindustrien. Objektene får et forsterket preg av nettopp å være tilvirket naturmateriale, menneskelig omgang med et naturmateriale. Hendenes funksjon og kunstnerens evne til å skape noe blir her særlig fremtredende. Det samme kan sies om Gerald Wayne Silers inntagende «Walurus», der en stein nærmest er blitt hjulpet frem som form – til figuren av en hvalross, med kun noen hjelpende linjer og avrundinger.

Denne taktiliteten – dette fokuset på hender – er man allerede blitt forberedt på i første rom, med Petter Buhagens (f. 1983) to blå hender i valcromat, lim, sparkel og akrylmaling. De to hendene «Bureaucrats of Experience» bærer to forskjellige parentestitler: scroll og pinch. Altså de to grunnleggende fingerbevegelsene vi i skjermmedienes tidsalder har tillært oss. Men fra én vinkel fremstår de som perfekte fremstillinger av to hender i tre dimensjoner, mens de fra en annen vinkel nesten ser abstrakte og nonfigurative ut. Og akkurat dette med fremstilling av hender kommer igjen i den motsatte enden av lokalet, i TSSKs lokaler innerst i kjellerens visningsrom for video. I videoen «Kunst 35,5 timer i uka» har Mariken Kramer (f.1972) og Eli Eines (f. 1965) fulgt flere av vaktene ved Nasjonalgalleriet på jobb, derav tittelen: Én arbeidsuke i den kano-

niserte kunstens omgivelser. Her nevner den ene kvinnelige vakten hvordan hun liker å se på nettopp hendene på forskjellige portretter og sammenligne dem med hendene som de besøkende holder bak ryggen mens de betrakter bildene på veggen.

Og disse sammenlesningene finnes det mange av – nærmest utallige. Enten det er i en kontrasterende tekstur og overflate – sammenlign bare Helene Kjærns (f.1990) assemblage med Annika Borgs (f. 1964) digitale tegninger på papir! – eller det er tematikk hentet langveis fra – se Aida Miron's (f. 1977) digitaltrykk og broderi på lin, som viser ulovlige gullgruver i Peru, og Elin Glærum Hauglands (f. 1988) maleri med forskjellige naturlige fargepigmenter samlet på reise. Og et mer forskjellig maleriuttrykk enn det vi finner i henholdsvis Per Formos (f. 1952) «Seks vertikale progresjoner» og Peter Suttons (f. 1967) «Elephants on the Wall» kan vel vanskelig tenkes?

III

På samme vis som disse sammenlesningsmåtene selvfølgelig står like åpent som innsendingen til Trøndelagsutstillingen er åpen, gir dette oss en anledning til å reflektere over hva Trøndelagsutstillingen er, og hva den gjør med oss. Nok en gang. For førtiførste gang.

Innledningsvis trakk jeg frem tre innfallsvinkler. Dette var selvfølgelig ikke helt tilfeldig. Den amerikanske bildeteoretikeren W.J.T. Mitchell tar i sin bok «What do pictures want?» opp de tre måtene bilder tradisjonelt, historisk er blitt vurdert kritisk på. Han skriver om bilders merverdi, altså det vi tillegger bilder, utover det rent faktiske som vises innenfor bildets rammer. Måten vi ser på et bilde på, er enten som idol, fetisj eller totem. Han skriver:

«Of these three, idolatry has the longest history and discloses the greatest surplus of overestimation (as an image of God, the ultimate value). Fetishism comes in a close second to idolatry as an image of surplus, associated with greed, acquisitiveness, perverse desire,

immaterialism and a magical attitude towards objects. Totemism, by contrast, has not been widely employed in public (as opposed to professional) discussions of the value of images.»

Om tre mennesker kommer sammen om ett bilde med disse tre forskjellige holdningene til det, vil samtalen mellom dem bli vanskelig. Én innfallsvinkel vektlegger bildet som et idol – et bilde man skal se opp til. En annen innfallsvinkel er å se på bildet som en fetisj – en vare som har en uttalt verdi, målt i penger og noe man kan eie, om man har råd til det. En siste innfallsvinkel er å se på bildet som et totem – en gjenstand som er tillagt en representativ verdi, som symboliserer noe helt vesentlig og essensielt for personen som har et forhold til bildet.

Og uansett hvilken tapning av Trøndelagsutstillingen man ønsker å snakke om, dukker disse merverdiene opp – hva man synes at årets verksutvalg er og hva det gjør. Enten man møter opp i håp om å se en presentasjon av det nye og overraskende (idol), et kunsthøgskolevareutvalg (fetisj) eller en representasjon av regionens kunstscene (totem).

Det er kanskje dumdrøst å skrive, men i forsøket på å formulere mine egne forventninger til Trøndelagsutstillingen – også med tanke på årene fremover – er det nok på det totemiske jeg selv lander. Gjennomgående i denne teksten har jeg satt inn fødselsårene til kunstnerne – heller ikke dette tilfeldig. Den yngste kunstneren er født i 1990, den eldste i 1940. Et aldersspenn på 50 år! Den vanlige kritikken, som går ut på at det kun er lett håndterlige verker som innlemmes – grunnet utstillingens turnerende karakter – er også ugyldiggjort. Det faktum at Märta Aronssons (f. 1974) performance «Hemifrån och hem» og Markus Lanttos allerede nevnte gigantiske «Triumftrakt» er inkludert, taler i hvert fall imot en slik innvending i år.

Som totempælen, er dette noe som flytter på seg. Uansett hvor den vises, har den dette representerende over seg. Trøndelagsutstillingen

gen vil alltid ha en merverdi – altså en ekstra verdi vi tillegger denne tradisjonen, utover de rent faktiske verkene som vises innenfor utstillingens rammer fra år til år. Den spiller en representerende rolle – uansett hva som vises av faktiske kunstuttrykk. Uansett om forventninger møtes eller knuses. Den er noe familiært og antar en symbolsk verdi enten man gjenkjenner dette familiære eller ikke, ettersom man som besøkende over kanskje mange tiår kjenner igjen noen uttrykk fra år til år eller lar seg overraske over noe helt nytt.

Den beste på mange år? Kanskje. Men kanskje er det slik bare for meg. Med min innstilling. Med min forventning om at den faktisk skal virke «representerende» – som et totem – som et arrangement som sier noe om hva den midtnorske kunstscenen er akkurat nå. Sist gang jeg hadde denne følelsen, skal jeg ikke gå i detalj om, men da var det med nokså negativt fortegn. Denne gangen er det med et svært positivt et.

Gustav Svihus Borgersen
kunsthistoriker og kritiker

«HVA ER DET DU VIL FORESTILLE?»

Om verkstedet *Kreativ skrijving om kunst*

Å skrive skjerper iakttagelsen! Siden 2013 har elever fra videregående skole i Sør-Trøndelag og ungdomstrinnet ved skoler i Trondheim fått sette ord på kunsten de møter på Trøndelagsutstillingen. Elevene har fått assosiere, samtale, diskutere, fabulere og fordype seg ved å skrive tekster. En tekst kan starte slik: «Kjære bilde uten tittel, hva i alle dager gjør du der på veggen! Henge der i kalde Trondheim, langt fra berømmelse, velstand og varme...»

Kunstformidler Amalie Marie Selvik og jeg leder elevene gjennom et todelt opplegg, der målet er å formidle kunsten på en spennende og tankevekkende måte. Den ene delen består av oppgaver elevene må løse i fellesskap, og den andre delen er skriveoppgaver de arbeider med på egen hånd. Både gruppeoppgavene og tekstene er grunnlag for samtaler om kunst.

For mange er det uvant å forholde seg til samtidskunst. For noen er dette første gang de går inn døra til en kunstutstilling. Mange stiller spørsmål og kommer med overraskende refleksjoner det kan være verdt å lytte til. De får selv velge hvilke verk de vil se nærmere på. «Vi

valgte dette verket fordi det ikke stikker seg fram, da blir det ekstra interessant», sa to niendeklassinger om Matilda Höögs *Glass*. I en tekst om *O* av Barbro Tiller står det: «Hva er det du vil du forestille? Svarene er viklet og heklet inn i hanskene dine. Og noen kan kanskje ta form i tankene mine.» Erlend Leirdals treskulptur *Exit* får fram denne refleksjonen: «I starten er det en liten mulighet. Beveger du deg videre i den lille muligheten? Jo lengre du går, jo større blir det. Alt åpner seg.»

Etter en dag med *Kreativ skrijving om kunst* samler vi inn elevenes tekster og henger dem på veggen i utstillingslokalet, slik at ikke bare vi, men også publikum – og kunstnerne selv! – kan lese hva ungdommer assosierer og tenker på når de ser verkene.

Kreativ skrijving om kunst er en produksjon som tilbys i samarbeid med Den kulturelle skolesekken.

Marte Huke
forfatter

NOEN KUNSTOPPLEVELSER HUSKER VI BEDRE ENN ANDRE

Man kan bli glad av kunst. Provosert av kunst. Lære noe av kunst. Eller bare bli irritert. Hvorfor er det slik? For mange ungdommer er Trøndelagsutstillingen et første møte med kunst der man oppdager at samtidskunst ikke er bare én ting. Kunstnere i dag arbeider med alle mulige strategier, medier, materialer, teknikker, uttrykk og tematikker. Derfor er den årlige Trøndelagsutstillingen en god anledning for unge å bli kjent med et bredt utvalg av samtidskunstens uttrykksformer, og få estetiske erfaringer i møte med et mangfold av kunst.

I samarbeid med kunstfaglige ansatte på Trøndelag senter for samtidskunst og Den kulturelle skolesekken gjennomføres det ulike formidlingsopplegg og omvisninger for skoleungdommer i Trøndelagsutstillingen hvert år. Her inviteres elevene til å delta i dialog, gruppearbeid eller annen delaktighet sammen med en kunstformidler. Målet er å engasjere elevene til å gi språk til sine umiddelbare sanseopplevelser. Det å oppdage sammenhenger, diskutere og dele tanker med hverandre er med på å danne grunnlaget for å formulere egne meninger rundt opplevelsen av et kunstverk.

I møte med de forskjellige kunstverkene får ungdommene benytte egen kunnskap, erfaringer og opplevelser til å skape fortolkninger av kunst som skapes i vår egen tid. Samtidig lærer de noen viktige begreper, tilnærminger og holdepunkter som er nyttige i møte med kunst, og om verdien av kreativ utfoldelse og kunstens betydning i samfunnet.

Det å se, oppleve og snakke om kunst stimulerer oss til å bli bevisste og kritiske betraktere av samtidskunst. Å snakke om et kunstverk handler om å åpne opp for et samtaleunivers. Vi går sjelden på kunstutstilling alene, og det er blitt viktigere å snakke sammen om hva kunstverket får oss til å tenke, enn hva kunstverket er. Det er diskusjoner om kunstverket, og vår produksjon av spørsmål, som åpner opp for at lag av tolkninger eller meninger kan avdekkes i et kunstverk.

Amalie Marie Selvik, kunsthistoriker og kunstformidler ved Trøndelag senter for samtidskunst

KRITIKERPRISEN

Hvert år inviterer Trøndelagsutstillingen en profilert kunstkritiker til å velge ut kritikerprismottakeren blant kunstnere som deltar i årets utstilling. Det er kritiker og redaktør Marit K. Flåtter som fikk oppgaven å dele ut årets pris. Kritikerprisen som består av en plakett og et stipend på kr. 50.000 ble tildelt Randi Annie Strand for verket *Arabesk film*.

«Mottaker av årets kritikerpris har levert et verk som består av flere teknikker og uttrykk. *Arabesk film* av Randi Annie Strand er både et lydløst videoarbeid og bøker uten ord. Verket er en intellektuell lek og samtidig en formmessig prestasjon.

Arabesk film er altså uten et verbalt språk, men kommuniserer likevel, eller kanskje derfor på alle språk. Det enkle, men svært forseggjorte arbeidet, basert på et innfløkt samspill mellom uendelige variasjoner av geometriske former, henter også tittel herfra; «Arabesk» er, som kanskje noen vet, benevnelsen på en type ornamenter brukt i mange kulturer, men som særlig er kjent fra islamsk kunst, hvor avbildningen av personer og andre levende vesener var forbudt.

I tillegg til de overnevnte egenskapene knyttes derfor dette verket assosiativt til ytrings- og bildekultur: Hva man kan uttrykke, hva man får lov til å framstille, eller signalisere. Og hvordan man kommuniserer. Det lydløse og nonverbale *Arabesk film* sine formale kvaliteter ligger også i måten denne over tusen år gamle metoden gjenbrukes og fornyes. Randi Annie Strand har laget et sjeldent godt arbeid som krever sammensatte ferdigheter innenfor kunstfaget.»

Randi Annie Strand (f. 1962) er født og oppvokst i Ytre Namdal og bor og arbeider i Oslo. Er utdannet fra Høgskolen for Kunsthandverk og Design, hovedfag i grafikk i -92, og Kunstakademiet i Lisboa.

– Kritikerprisen løfter frem et verk som utmerker seg kvalitetsmessig, og er således en anerkjennelse og et bevis på at man som kunstner blir lagt merke til. Det er viktig å fremme kunstnere som våger å utfordre seg selv gjennom å kommunisere både det nære og det fjerne, og som ikke er redd for å trå ut i ukjent territorie for å undersøke, forstå og formidle. Slike kunstnere er verdifulle bidragsyttere i samfunnet vårt. Jeg mener at Trondheim har for få velgjørere, flere burde se verdien i å støtte opp om kunst – det er noe som gagnar oss alle.

Kjell Erik Killi Olsen
kunstner og prispartner

DEBUTANTPRISEN

Kandidater til Trøndelagsutstillingens debutantpris er kunstnere som deltar på utstillingen for første gang. Av årets 32 kunstnere er 10 debutanter. Prisvinneren mottar et stipend på kr. 10.000 og en plakett. Det er leder av Trøndelag Bildende Kunstnere som valgte ut årets debutant og prisen gikk til Hanna Fauske for videoverket «Søstersøster».

«Opplevelsen av et kunstverk er og vil alltid være subjektiv. Arbeider som umiddelbart får meg til å tenke «Men hva i all verden er dette?» er ofte de som fester seg, utløser følelser og setter i gang ulike tankeprosesser.

En søster vet vi jo hva er, men hva er en Søstersøster? I møte med Hanna Fauske sitt videoverk, er det første som slår meg «HVA er

dette?» og samtidig «Æsj». Selv om video-loopen varer i knappe tre minutter, er det er nesten fysisk ubehagelig både å se og høre på. Når noe gjør meg nysgjerrig og litt irritert, må jeg til bunns i hvorfor! Hanna har laget sitt eget absurde univers hvor hun henter frem handlinger, personer og objekter. Det er noe eget og upretensiøst over prosjektet som får meg til å le.

Takk Hanna for at du er så insisterende og levende, lager rå og påtrengende kunst som får oss til å tenke igjennom ting både utafor og innafor!»

Hanna Fauske (f. 1988 Fredrikstad) Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim NTNU. Bor og arbeider i Trondheim.

NTNU-KUNSTNER 2017 – 2018

For syvende gang utnevnte Trøndelagsutstillingen sammen med NTNU årets NTNU-kunstner. Kandidater til prisen er deltagende kunstnere med utdanning fra Kunstakademiet i Trondheim NTNU. Kunstneren mottar et stipend på kr. 20.000 og et diplom. Utnevelsen åpner for samarbeidsprosjekter mellom kunstneren og NTNU. Valget ble foretatt av Trøndelagsutstillingens jury sammen med professor Jacob Jessen ved Kunstakademiet i Trondheim og Mads Nordtvedt ved NTNUs kommunikasjonsavdeling. Årets NTNU-kunstner er Helene Kjær.

«Det valgte arbeidet, *Familiære gjenstander* av Helene Kjær, utmerker seg ved sitt presise og samtidig undersøkende forhold til objekt og materialitet. I verket møter betrakteren en assemblage av fire forskjellige objekter – en brukt skumgummiflate, et stykke glass med spor av sin tid som vindu, en delvis grønnaktig, kreativ farget betongplate som er brutt opp og satt sammen rundt et brukt dekorativt stykke gylden tau.

De fire tingene har hver for seg åpenbart en historie, men i den enkle sammenlegging med hverandre oppløses deres spesifikke tilhørighet og identitet, og spørsmålet om hva de er trer frem på nytt. Hva er glasset når det ikke er glass? Hva er det bak de egenskapene vi bruker til å gjenkjenne det – dets gjennomsiktighet, dets historie som et vindu i en bygning, dets grove kuttkanter. De «Familiære gjenstander» blir derfor flyttet i Kjærs assemblage til en usikker tilstand på grensen mellom å være det vi kjenner dem som, og noe enda ukjent. Og som publikum får vi dermed lov til å redefinere tingene rundt oss – både de i verket og alle de andre.

I et friskt oppgjør med skulpturell autonomi og selvforståelse, drar Helene Kjærs assemblage verden inn som approprierte materialer, og trekker ut et presist laminat som, som en omvendt IKEA-manual, gir oss et nytt innblikk i hvordan ting i verden omkring oss henger sammen.»

Helene Kjær er født i 1990. Bachelorstudent ved NTNU Kunstakademiet i Trondheim. Hun har også mastergrad i arkitektur fra NTNU.

«NTNU har ei rekke samarbeidsavtaler med kulturinstitusjonar i Trondheim. Ingen avtale blir gjort utan at det er eit godt fagleg samarbeid mellom NTNU og institusjonane vi samarbeider med, og i så måte, meiner eg avtalen med Trøndelagsutstillinga er ei god avtale for både NTNU og TU. Og ikkje minst for kunstnarane som blir utnemnt til NTNU-kunster. Samarbeidet kan styrke begge institusjonane. For NTNU sin del vil samarbeidet føre til at vi lettare kan nå våre mål om å formidle den gode utdanninga vi har på KIT og kanskje og styrke NTNU sitt omdømme og vere synlege, også innafor kunstområdet, i offentlegheita.»

Knut Fagerbakke
seniorrådgiver NTNU,
kommunikasjonsavdelingen

TRØNDELAGSUTSTILLINGEN 2017
32 KUNSTNERE/KUNSTNERDUOER
37 VERK

ANNIKA BORG
Tilfeldig organisme (registrert) - id #8202-8208, detalj

JULIE EBBING
Kunstkanon, psykologen og selvportrett

HEIDI KENNEDY SKJERVE
Parallell XII

ERLEND LEIRDAL
Exit

PETER SUTTON
Elephants on the Wall

ISMAEL SANZ-PENA
Persistence of Vision III

MATILDA HÖÖG
Glass

MARIKEN KRAMER OG ELI EINES
Kunst 35,5 timer i uka

PETTER BUHAGEN
Bureaucrats of Experience (scroll)
Bureaucrats of Experience (pinch)

HELGA SCHMEDLING BØE
Uten tittel

ELIN GLÆRUM HAUGLAND
Pigment Painting #10: Sky of berries and sacred ochre

BRIT DYRNES
Landskap 1, 2, 3 og 4

ØYUNN HUSTVEIT
Der III

MARGARIDA PAIVA
Traversings

JOAKIM BLATTMANN
AV, detalj

ALEXANDRA JEGERSTEDT
S.I.M.B.A Blommen

MARKUS LANTTO
Triumftrakt

HELGA SCHMEDLING BØE
Uten tittel, detalj

PER FORMO
Seks vertikale progresjoner

GERALD WAYNE SILER
Walurus

ANNIKA BORG
Tilfeldig organisme (registrert) - id #8202-8208

BARBRO MARIA TILLER
O

JØRN TORE EGSETH
Beskyttelsesmodul

HEIDI-ANETT HAUGEN
Molding og Sacrifice

HANNA FAUSKE
Søstersøster

TOBIAS LILJEDAHL
Transport

HELENE KJÆR
Familiære gjenstander

SOLRUNN RONES
Høst II

EIGIL FORBERG
Uten tittel

HEIDI-ANETT HAUGEN
Molding og Sacrifice

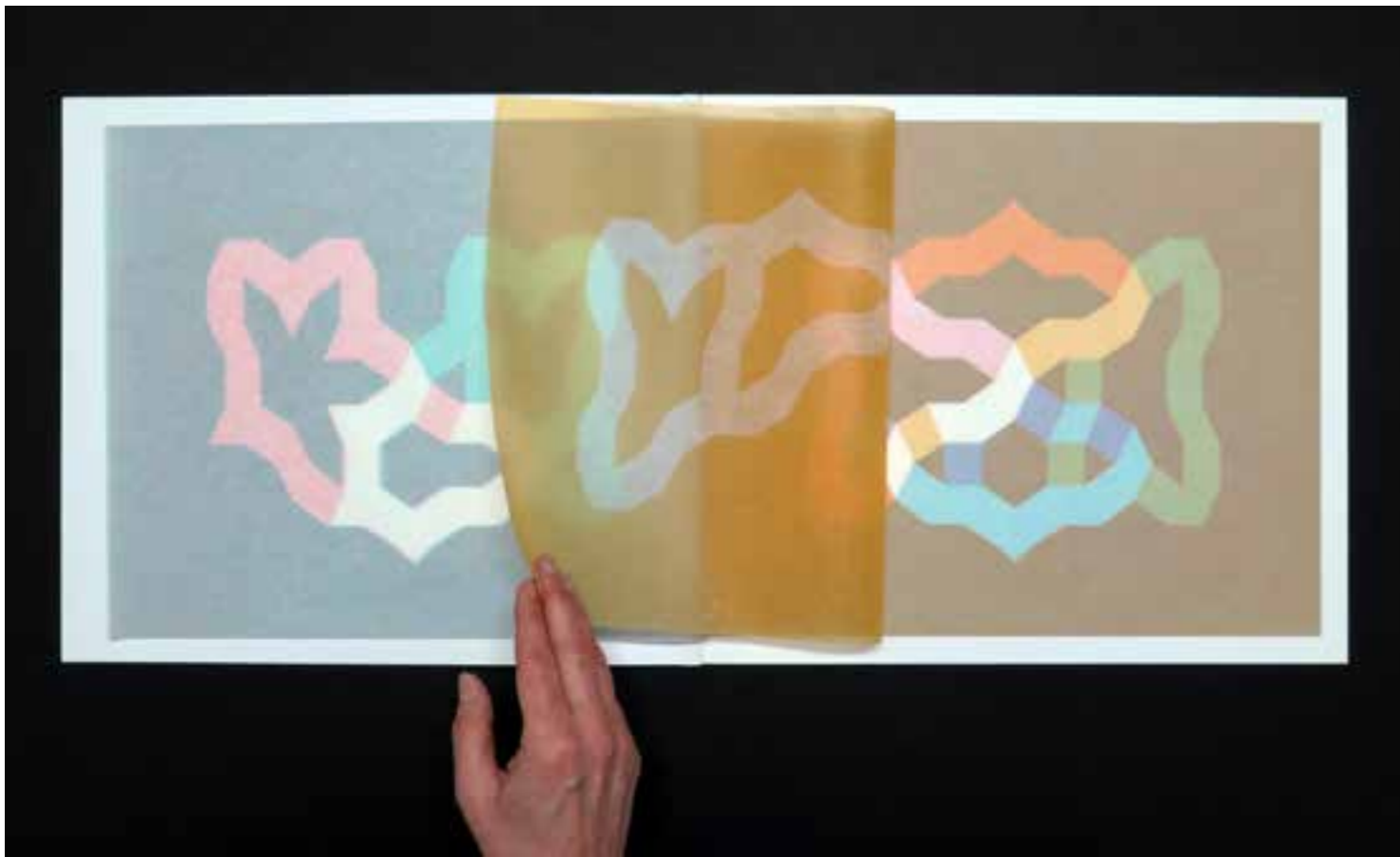

ØYVIND NOVAK JENSSEN
Acid/ Corrosion/ Electricity/ Mass-production/ Metal / Heat / Human Energy/ Natural Forces/ Water

AIDA MIRON
Gold Mines, Amazon Peru, 1:8500

JASON HAVNERAAS OG KJETIL BERGE
Eclipse (solformørkelse) 20/03/2015

RANDI ANNIE STRAND
Arabesk film

MÄRIT ARONSSON
Hemifrån och hem,
performance

VERKSLISTE

Aida Miron 1977	Mastergrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Gold Mines, Amazon Peru, 1:8500», 2016, digitaltrykk og broderi på lin, 141x144 cm (kr. 40 000)
Alexandra Jegerstedt 1986	Født og oppvokst i Trondheim. Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «S.I.M.B.A, Blommen» (serie), 2017, pastell, pigment og lim på bomull, 113x170 cm, 127x127 cm (à kr. 4 200)
Annika Borg 1964	Utdannet ved Kunstakademiet i Trondheim og bosatt i Trondheim. «Tilfeldig organisme (registrert) - id #8202-8208», 2017, digital tegning på papir, id.nr påskrevet med blyant, serie, 7 deler á A3, totalt 224x44 cm, opplag 1 + 1 A.P. (kr. 10 000)
Barbro Maria Tiller 1953	Født, oppvokst, utdannet og bosatt i Trondheim. «O», 2017, tekstil/innstallasjon, ca 250 cm diameter (kr. 200 000)
Brit Dyrnes 1955	Født, oppvokst og bosatt i Trondheim. «Landskap 1», 2016, blåleire, brent. (terracotta) 17x18x14 cm (kr. 7 000) «Landskap 2», 2016, blåleire, brent. (terracotta) 28x13x17 cm (kr. 7 000) «Landskap 3», 2016, blåleire, brent. (terracotta) 24x16x10 cm (kr. 7 000) «Landskap 4», 2016, blåleire, brent. (terracotta) 21x7x14 cm (kr. 7 000)
Eigil Forberg (D) 1982	Bosatt i Trondheim. Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Uten Tittel», 2017, olje og akryl på MDF, 59x164 cm (kr. 12 000)
Elin Glærum Haugland (D) 1988	Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Pigment painting #10: Sky of berries and sacred ochre», 2016, blåbær, maorienenes hellige røde oker, lilla blomst, rødt bær, landpigment, akrylmedium og akrylgesso på bomull, 80x125 cm (kr. 16 000)
Erlend Leirdal 1964	Bosatt i Trondheim. «Exit», 2015, tre/ pigment, 70x75x37 cm (kr. 18 000)
Gerald Wayne Siler 1940	Bosatt i Trøndelag. «Walurus», 2017, steinskulptur, 18x22x51 cm (kr. 30 000)
Hanna Fauske (D) 1988	Bosatt i Trondheim. Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Søstersøster», 2015, video, 2min 45sek i loop (kr. 8 000)
Heidi Kennedy Skjerve 1954	Født og oppvokst i Stjørdal. «Parallell XII», 2016, tusj på kartong, 95,5x48cm (kr. 32 000)
Heidi-Anett Haugen (D) 1985	Bosatt i Trondheim. Mastergrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Molding», 2017, collage, 20x26 cm (kr. 6 500 eks. ramme) «Sacrifice», 2017, collage, 21x29,7 cm (kr. 6 500 eks. ramme)
Helene Kjær (D) 1990	Student ved Kunstakademiet i Trondheim. «Familære gjenstander», 2016, assemblage, 110x90 cm (K.E.)
Helga Schmedling Bøe 1955	Bosatt i Trondheim. «Uten tittel», 2016, pigment på lin, 210x75 cm (kr. 14 000)
Ismael Sanz-Pena (D) 1985	Bosatt i Trondheim. «Persistence of Vision III», 2016, pixelation, capture hidden motion within a single image, 7min. (E.A.)
Jason Havneraas og Kjetil Berge 1978 og 1957	Mastergrad ved Kunstakademiet i Trondheim. «Eclipse (solformørkelse) 20/03/2015», 2015, video, 40min 31sek, oppl. 3 + 1 A.P. (kr. 50 000)
Joakim Blattmann 1978	Mastergrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «AV», 2017, lydinnstallasjon, 50x40x20 cm (K.E.)

Julie Ebbing 1985	Født og oppvokst på Bangsund i Namsos kommune. «Kunstkanon, psykologen og selvportrett», 2016, tresnitt, tegning, mdf, papir, brødfjøl, melkeglass, tenner, varierende størrelse (P.A.)
Jørn Tore Egseth (D) 1984	Født og oppvokst i Trondheim. Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Beskyttelsesmodul», 2017, tekstil / innstallasjon, 90x90cm, 220cm fra gulv (kr. 10 000)
Margarida Paiva (D) 1975	Utvexlingsstudent ved Kunstakademiet i Trondheim i 1999-2000. «Traversings», 2017, video, 3min i loop (P.A.)
Mariken Kramer og Eli Eines 1972 og 1965	Begge er utdannet ved Kunstakademiet i Trondheim. «Kunst 35,5 timer i uka», 2017, video, 21min 30sek (P.A.)
Markus Lantto 1973	Bosatt i Trondheim. «Triumftrakt», 2016, blandet teknikk, 300 cm diameter, 200 cm dybde (kr. 15 000)
Matilda Höög 1980	Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Glass», 2016, pyrografi/svipenn på trefinér, 30x21 cm (I.S.)
Märit Aronsson 1974	Bosatt i Trondheim. Bachelor- og mastergrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Hemifrån och hem», 2016, performance/opplesning, 60min.
Per Formo 1952	Født, utdannet og bosatt i Trondheim. «Seks vertikale progresjoner», 2017, akryl på lerret, 140x160 cm (kr. 50 000)
Peter Sutton 1967	Bosatt i Trondheim. «Elephants on the wall», 2017, olje på lin, 171x140 cm (kr. 30 000)
Petter Buhagen 1983	Født og oppvokst i Trondheim. «Bureaucrats of Experience (scroll)», 2017, valcromat, lim, sparkel og akrylmaling, 90x45x40 cm (kr. 24 000) «Bureaucrats of Experience (pinch)», 2017, valcromat, lim, sparkel og akrylmaling, 30x38x90 cm (kr. 24 000)
Randi Annie Strand 1962	Født og oppvokst i Ytre Namdal. «Arabesk film», 2016, filmet bøker, 7min, opplag 5 (kr. 20 000)
Solrunn Ronnes 1951	Bosatt i Trondheim. Utdannet ved kunsthøgskolen i Trondheim. «Høst II», 2017, olje på lerret, 70x85 cm (kr. 20 000)
Tobias Liljedahl (D) 1988	Bosatt i Trondheim. Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Transport», 2017, 3 kanals HD Video, 6min 42sek, opplag 5 (kr. 20 000)
Øyunn Hustveit (D) 1985	Bosatt i Trondheim. Bachelor- og mastergrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Der III», 2015, blandet teknikk, 100x70x10 cm (kr. 22 000)
Øyvind Novak Jenssen 1988	Bachelorgrad fra Kunstakademiet i Trondheim. «Acid/ Corrosion/ Electricity/ Mass-production/ Metal / Heat / Human Energy/ Natural Forces/ Water», 2017, etset kobber, 100x159 cm (kr. 20 000)

D = debutant | K.E. = kunstnerens eie | I.S. = ikke til salgs | P.A. = pris etter avtale | A.P. = artist proof

Kritikerprisen ble utvalgt av journalist og kritiker Lars Elton, og gikk til Petra Dalström for skulpturgruppen «Allting har en tyngd».

Årets NTNU-kunstner ble for sjettede gang valgt blant kunstnere som ble antatt til Trøndelagsutstillingen og studerer eller har studert ved Kunstakademiet i Trondheim - NTNU. Sabina Jacobsson er NTNU-kunstner 2017-18. Juryen besto av årets jury på Trøndelagsutstillingen, samt professor Jacob Jessen, Kunstakademiet i Trondheim - NTNU og Mads Nordtvedt som representant for kommunikasjonsavdelingen ved NTNU.

Debutantprisen ble utvalgt av TBKs styreleder Elle Sofie Griegel og gikk til Eva Margrethe Ballo for tekstilverket «Lommedrakten».

Årets publikumsfavoritt «Uten tittel», blyanttegning på papir av Solveig Bergene

ARRANGØR
Trøndelag Bildende Kunstnere

www.trondelagsutstillingen.no

ADMINISTRASJON
Trøndelag Senter For Samtidskunst

JURY
Beathe C Rønning, Lena Katrine Sokki, Tore Reisch

PRODUSENT
Anita Björklund/Rebeka Helena Blikstad

FOTO
Susann Jamtøy, Lena Katrine Sokki, TSSK

GRAFISK DESIGN
Kristin Lønset

TRYKK
Trykkpartner AS

VISNINGSTEDER
Trondheim 23. september – 15. oktober 2017
Trøndelag Senter For Samtidskunst

Stjørdal 28. oktober – 19. november 2019
Galleriet Kimen kulturhus

Vi takker

Sør-Trøndelag Fylkeskommune

Nord-Trøndelag Fylkeskommune

NTNU
for samarbeid om årets NTNU-kunstner

Reidar Olsen Invest AS
for støtte til Kritikerprisen

Trykkpartner AS
for støtte til Debutantprisen

SØR-TRØNDELAG
FYLKESKOMMUNE

Nord-Trøndelag
fylkeskommune

TRONDHEIM
KOMMUNE

Kl. 10.00 - 11.00 i salen under

INVEST AS

TRYKKPARTNER